
Stjernesolen

Lyrik af

Kaj Munk

Udgivet i 2018. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Kilde Munk, Kaj. 1949. "Stjernesolen", i: *Mindeudgave Digte*, side: 134, København: Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck.

Stjernesolen

Hvor er de skønne! Aah, gaa ud en Frostnat
og se dem selv i deres høje Pragt!
Kun deres Aasyn lyser. Mørket kaster
sit sorte Taft om deres Skikkelser
og skjuler dem. Urørlige de sidder
paa Nattehimlenes titusind Troner
af Ibenholt. Med fornem Strenghed ser de
ned til den Sfære, hvor vor Klode kaster
i Febergys sig mellem Lyst og Kval.

Hvor er de skønne! og hvor fjerne – kolde!
stivnet i Ensomhedens Majestæt,
kun lysende for deres egen Skyld,
med Evighedens Svælg af Kulde mellem
hinanden og imellem dem og os.

Men engang hændte det – fortæller Bogen –
at der iblandt dem tændte sig en ny,
en, der i Højhed og i Klarhed kunde
maale sig med dem fuldt, men som desuden
var varm, var levende, kom Jorden nær.
Hyrder, der tænderklaprende holdt Vagt
i Vinternatten, mærked brat en Lunhed,
som om en Kvinde strøg dem tæt forbi,
og Stjernetyderne paa Borgens Tinde,
skælvende i den tynde Luft, fornam
hen over Panden pludselig en Straale,
mildt som et Kærtegn af en Bamehaand.
Og da de alle raabte: „Stjerne, Stjerne,
hvor kom du fra, hvor findes dog det Urbaal,
hvorfra som Gnist uslukket du er sprunget
gennem det endeløses Hav af Is?“
da vinked Stjernen ad dem og begyndte
varligt at skride frem igennem Natten
og viste, da de undrende den fulgte,
dem Vej til – saa er Bogens Ord – til GUD.